

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

Издаје Народно позориште у Београду

 Banca Intesa

ПРИЈАТЕЉ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

ПРОСЛАВЉЕН ДАН НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

ПРЕДРАГ ЕЈДУС,
29. УПРАВНИК
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА

На седници одржаној 15. новембра 2007. Влада Републике Србије је, на предлог Министарства културе, именовала Предрага Ејдуса за новог управника Народног позоришта у Београду. Предраг Ејдус је рођен 24. јула 1947. године у Београду, где је дипломирао глуму на Академији за позориште, филм, радио и телевизију 1972. године. Био је члан Позоришта „Дадов“, Народног позоришта у Београду и Југословенског драмског позоришта. Одиграо је преко 200 улога у позоришту и снимио преко 80 филмова, ТВ серија и адаптација. Добитник је две Стеријине награде за изузетна глумачка остварења, Октобарске награде града Београда, два Ловорова венца на Фестивалу малих и експерименталних форми у Сарајеву, Награде „Раша Плаовић“ и др. Био је председник Савеза драмских уметника Србије и једно време је обављао дужност директора Дrame Народног позоришта у Београду. Редовни је професор глуме на Академији уметности „Браћа Караџић“.

На седници Владе од 15. новембра именован је и нови Управни одбор Позоришта, чији је председник глумица Светлана Бојковић, а чланови су др Бранка Радовић, музиколог, Егон Савин, редитељ, Соња Вукићевић, балерина, кореограф и редитељ, Милица Безмарјевић, солисткиња балета Народног позоришта у Београду, Нела Михаиловић, чланица Дrame Народног позоришта у Београду и Драгана Југовић дел Монако, првакиња Оперe Народног позоришта у Београду.

Р. П. Н.

Традиционалном свечаношћу, 22. новембра је прослављен Дан Народног позоришта. То је била прилика да се подсетимо важних тренутака из прошлости нашег театра као и постигнутих резултата у протеклој сезони, коју ћемо памтити по 13 премијера, две обнове и око 150.000 гледалаца. Досадашњи управник, Дејан Савић, доделио је признања заслужним активним члановима Народног

позоришта, пензионерима и сарадницима Куће.

Најзначајније глумачко признање које додељује Народно позориште, Награда „Раша Плаовић“, за најуспешнију глумачку креацију на београдским сценама између два дана позоришта, уручено је овогодишњем добитнику Милану Гутвићу, а у име родног града Раше Плаовића слику „Зимски пејзаж“, рад академског сликара Миодра-

га Петровића, добитнику је уручио председник Општине Уб, Звонко Милић.

Чувеном „Винском песмом“ из „Травијате“ Ђузепеа Вердија, завршена је свечаност, уз жељу шармантних водитеља, даровитих глумаца, Златије Оцокољић и Михаила Лађевића, да се „у здрављу гледамо и слушамо до наредне године“. (стр. 2)

ПРЕМИЈЕРА
БАЛЕТА
ДОН КИХОТ

На Великој сцени Народног позоришта у Београду, 15. новембра је, са великим успехом, изведена премијера балетске представе „Дон Кихот“, на музику Лудвига Минкуса и у кореографској верзији Владимира Васиљева. Публика, у којој су се налазили угледни гости, испунила је гледалиште до последњег места и ускићено поздравила актере представе након њеног извођења. Пред сам почетак „Дон Кихота“, иза сцене, забележили смо претпремијерне утиске четворо балетских играча, тумача, у две поделе, главних улога – Китри, ћерке гостионицара Лоренца и Базила, Дон Кихотовог берберина и изабраника срца лепе Китри (стр. 4)

ДОДЕЛА ПРСТЕНА 23. ДЕЦЕМБРА

Свечаност уручења Награде „Добрчин прстен“, овогодишњем лауреату Ксенији Јовановић, првакињи Дrame Народног позоришта, у пензији, биће одржана 23. децембра, на Великој сцени нашег Театра, у подне. Награду додељује Савез драмских уметника Србије по 23 пут, а одлуку о томе да Ксенија Јовановић понесе златну копију прстена барда српског глумишта, Добрице Милутиновића, донео је жири у саставу Владимир Андрић (председник) Михаило Вукобратовић, др Зоран Т. Јовановић, Милан В. Пузић, Бранислав Стојаковић, Бора Тодоровић и др Ивана Симеоновић-Ћелић, почасни члан.

Р. П. Н.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ЧИТАОЦИМА ПОЛИТИКЕ

УЗ ОВАЈ КУПОН
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
У МЕСЕЦУ ДЕЦЕМБРУ
ОСТВАРУЈЕТЕ

ПОПУСТ
20%

ПРОСЛАВЉЕН ДАН НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Награда Народног позоришта у Београду за најбољу представу у сезони 2006/07. додељена је драмском ансамблу представе „Веселе жене виндзорске“ **Вилијама Шекспира** у режији **Јиржија Менцла**.

Награда Народног позоришта за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења у оквиру репертоара Народног позоришта у сезони 2006/07. додељена је: **Александру Срећковићу** (улога Светозара Ружичића у представи „Покондирена тиква“, Ј. С. Поповића у режији Јагоша Марковића), **Милану Гуговићу** (улога Фалстафа, такође у „Веселим женама виндзорским“), **Драгани дел Монако** (улога Кармен у истоименој опери Жоржа Бизеа у режији Марка П. Катене), **Миодрагу Д. Јовановићу** (улога Тонија у опери „Пајаци“ Руђера Леонкавала у режији Пламена Каргалова), **Ани Павловић** (улога Китри у балетској представи „Дон Кихот“, у кореографији Владимира Васиљева), **Денису Касаткину** (улога Гамаша у „Дон Кихоту“).

Награда Народног позоришта за врхунска уметничка или радна остварења у сезони 2006/07. тј. за изузетно значајан укупни уметнички, односно радни допринос, додељена је: **Види Огњеновић** за режију „Цара Едипа“ (Софокле) и **Драгољубу Јерemiћу**, мајстору маске – шефу Маске у Техничком сектору.

Плакете Народног позоришта у Београду поводом значајних активности у животу и раду Народног позоришта добили су: **Борислав Поповић**, оперски редитељ, **Весна Лечић**, првакиња Балета у пензији, **Марко Николић**, првак Дrame, **JAT AIRWAYS**, авиокомпанија,

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ НАГРАДЕ „РАША ПЛАОВИЋ“

Милан Гуговић је улогом Фалстафа у представи „Веселе жене виндзорске“ (режија Јиржи Менцл) ставио дијамант на круну коју већ годинама носи у оквиру жанра којем и ова представа припада. Иновативна вредност, домишљатост, пластичност карактеризације, свежина, трагалачка храброст, сугестивност, неоспорни шарм и сценска заводљивост, стилска доследност, чистота дикције, перфекција сценског покрета које ни у једном тренутку не нарушавају чар колективне игре ове изузетне представе, одлике су због којих је Жири (Игор Бојовић, Ђурђија Цветић, Владан Гајовић, Бошко Пулетић, Славенко Салетовић), једногласно доделио Награду Милану Гуговићу.

нија, **ТЕЛЕКОМ СРБИЈА**, телекомуникациона компанија.

Печат Народног позоришта у Београду поводом посебног доприноса животу и раду Народног позоришта додељен је **Ксенији Јовановић**, драмској

уметници, **Амбасадри Јапана у Београду**, **Љиљани Мркић Поповић**, професору ФДУ у Београду, **Ивану Ђуровићу**, директору Јавних комуникација ТЕЛЕКОМА СРБИЈЕ.

Јавне похвале Народног позоришта за резултате у раду од изузетног и посебног значаја за успешну активност Народног позоришта у Београду добили су: **Игор Ђорђевић**, глумац, **Александра Николић**, првакиња Дrame, **Михаило Лађевац**, глумац, **Борис Пинговић**, глумац, **Глумачки ансамбл представе „Покондирена тиква“**, Ј. С. Поповића у режији Јагоша Марковића, **Зоран Ерић**, композитор, **Сузана Шваковић Савић**, првакиња Опере, **Предраг Милановић**, солиста Опере, **Хор Опере**, **Милена Станишић**, харфисткиња Оркестра, **Горана Ђургуз**, харфисткиња Оркестра, **Светозар Адамовић**, првак Балета, **Ненад Јерemiћ**, првак Балета, **Олга Олћан**, солиста Балета,

Јовица Бегојевић, солиста Балета, **Сања Нинковић**, солиста Балета, **Небојша Станковић**, солиста Балета, **Марко Дукић**, главни маскер-власулар, **Данијела Шиндрак**, прва маскерка – власуларка, **Петар Антоновић**, продуцент и шеф Аудио-видео студија, **Југослав Пурић**, главни гардеробер и шеф Мушке гардеробе, **Милан Ракић**, моделар обуће, заменик шефа, **Горан Мишић**, главни столар, **Зоран Станојевић**, други столар, **Зорица Митровић**, први кројач женских костима, **Суада Аговић**, први кројач мушких костима, **Боривоје Андрејевић**, видео техничар, **Група Декоратери** у Служби за извођење представе, **Студио за дизајн светла**, **Јулијана Јанковић**, пословни секретар, **Финансијска служба**, **Александар Маневски**, шеф за унапређивање и финансирање сценских делатности, **Гордана Вићентијевић**, истраживач докумената и архиве и уредник WEB сајта, **Ма-**

рија Милић, сарадник-оператер у Издавачкој делатности, **Бошко Војковић**, радник ФТО.

Златне значке за 20 година рада у Народном позоришту додељене су:

Милошу Дујаковићу, Марији Бајчећић, Јасни Пауновић, Анђелки Дуњић, Дејану Васиљевићу, Љубодрагу Беговићу, Мирјани Бурсаћ, Весни Бјеладиновић, Зорану Мирићу, Тури Вуковићу, Ивици Томашеву.

Признања и поклоне поводом одласка у пензију добили су:

Миодраг Јовановић, Анђелка Ристић, Огњанка Огњановић Жутић, Душанка Вукић, Властимир Живановић, Слободан Јоковић, Јасмина Шајновић, Лакшић Зоговић, Жорж Грујић, Драган Мркишић, Радош Ровчанин, Јелица Ценић, Љиљана Секулић, Радмила Матић, Анте Мимица, Миливој Ђорђевић, Славолуб Момчиловић.

С. Ж.

ТЕМА | НАЦИОНАЛНИ ТЕАТРИ У ЕВРОПИ

ДАНСКО КРАЉЕВСКО ПОЗОРИШТЕ – КОПЕНХАГЕН

„Не само за уживање“
(запис на порталу, на улазу у позориште)

Данско краљевско позориште је једно од најстаријих националних позоришта у Европи. Основано га је 1748. године краљ Федерик V, по узору на европска краљевска позоришта, са циљем да се у њему играју позоришни комади на данском језику. Карактеристично је да је у том периоду дворски језик био – француски, административни – немачки, док су се данским језиком служили нижи слојеви друштва.

Свој данашњи облик позориште добија давне 1770. године, када је постало дом за више сродних уметности. Сем националне Дrame, у позоришту егзистирају национална Опера, Балет и Филхармонија. Након укидања краљевског апсолутизма, од 1849. године, овај театар потпада под ресор Министарства за културу које од тада брине о њему, иако је у називу позоришта остала одредница *краљевско*.

Репертоар је грађен по истом принципу као и у другим европским националним позориштима: у највећем броју заступљена су национална дела, а затим дела других култура.

Наравно, у XIX веку основу репертоара чине дела Хенрика Ибзена. Од почетка 20. века ово позориште поставља представе са елементима дrame, опере и балета. Овакве представе, у којима су били „измешани“ елементи и вештине различитих уметности, одржале су се све до шездесетих година XX века. Драмска и оперско-балетска сцена се раздвајају 1930. године.

Своју данашњу организацију, Краљевско национално позориште дефинише 1992. године, и од тада има четри одвојене сцене, тј. зграде, за: Дrame, Оперу, Балет и Филхармонију.

Репертоарска активност почиње у августу, а завршава се крајем маја: Краљевска драма на годишњем репертоару има око 15 дела која изводи на великој, тзв. Новој сцени (око 240 извођења) и на Малој сцени (око 120 извођења), док Краљевска опера и Краљевски балет на репертоару имају по 20-ак наслова, које изводе по око 120 пута у сезони; Краљевски оркестар изводи најмање 5 симфонијских и до 10 камерних концерата сваке сезоне. Више од пола милиона гледалаца посети Краљевско национално позориште током једне сезоне. Сва четири краљевска ансамбла имају врло богату активност на гостовањима и на фестивалима.

Позориште има око 800 запослених. Следи преглед те структуре:

Краљевска драма (око 63):

- 48 глумаца
- 5 драматурга
- 10 чланова административног и осталог особља;

Краљевска опера са Филхармонијом (око 230):

- 33 солиста Опере
- 60 чланова хора
- 98 чланова музичког ансамбла – филхармонија
- 15 чланова административног и осталог особља

- 15 репетитора, инструктора,
- 3 диригента;
- Краљевски балет (око 125):
- 94 балетска играча
- 12 репетитора и инструктора
- 18 чланова административног и осталог особља;

Техничко одељење – око 280 чланова;

Маркетиншко одељење – око 40 чланова;

Администрација – око 40 чланова;

Позориште запошљава и око 70 „хонорараца“.

При позоришту делују и Балетска школа и Оперска академија.

Краљевско национално позориште се финансира из државног буџета, али постоји и специфичан облик спонзорисања – искључиво јасно дефинисаних програма, као што су домаћа или страна гостовања и сл. Иако је пословање овог позоришта дотирано из државног буџета, не може се рећи да држава има утицај на било који аспект функционисања.

Највише управљачко тело у Данском краљевском позоришту је Управни одбор који се састоји од:

- председника, који је најчешће претходни руководилац у том позоришту,
- заменика председника, који је углавном из државне администрације,
- два представника запослених (по један из уметничког и неу-

- метничког сектора),
- државни ауторизовани ревизор,
- директор балетске школе и оперске академије,
- управник позоришта.

Репертоар одређују ресорни руководиоци-директори (Дrama, Опера, Балет, Оркестар), наравно, у међусобном договору и у оквиру заједничког, раније утврђеног концепта. Значајан успех репертоару омогућује међусобна хармонична и компатибилна сарадња директора сектора, што је „уходано“ дугогодишњом непосредном праксом. Репертоарска политика је у складу са принципом европских националних театара, што значи да базу чине најпре домаћа класична дела, затим класична дела страних аутора, и најзад савремена – домаћа и страна дела.

Данско краљевско позориште, иако гломазна институција сложеног карактера (организована у више позоришних сектора – Дrama, Опера, Балет, Оркестар, Балетска школа, Оперска академија), и поред јаке конкуренције осталих позоришта успева да траје и опстаје, и то са промишљеном трајаном и сигурном будућношћу, чему су гаранција, између осталог, и позната данска флексибилност, али најпре љубав према традицији.

Милован Здравковић

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ЈОХАНЕС ХАРНАЈТ, ШЕФ ДИРИГЕНТ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

ОВДЕ СЕ ОСЕЋАМ КАО КОД КУЋЕ

Шеф диригент Опере и Балета Народног позоришта, немачки композитор и диригент Јоханес Харнајт, у својој богатој уметничкој каријери бележи ангажмане у олденбуршком Државном позоришту и Шилеровом позоришту. Уметнички директор Државне опере у Хановеру постаје у сезони 2001/02. Дириговао је Државном опером Баварске у Минхену, у Бременском позоришту, као и Радио оркестром Северне Немачке, Симфонијским оркестром Келнског радија, Фрајбуршким симфонијским оркестром, Оркестром Радија Данске у Копенхагену, а стални је гостујући диригент Симфонијског оркестра у Каиру. Композиције маистра Јоханеса Харнајта извођене су у Државној опери у Хамбургу, франкфуртској Alte Oper-и, Цириху, Базелу и Берлину. На сцени нашег националног театра маестро Харнајт се први пут представио успешним извођењем опере „Саломе“ Рихарда Штрауса 2006. године.

Реците нам нешто о премијери „Набука“. У свету влада мишљење да више нема правих гласова за извођење Вердијевих опера?

Ја не мислим да нема гласова за Вердија. По мени, Верди приказује људску драму, говори о нама, говори о нашим проблемима са ауторитетима, са политичким моћницима, о породичним трагедијама, љубавним односима... о свему што се дешава у нашим животима, а певачи морају да изразе те емоције. Овде у Србији има веома добрих гласова. Сама техника, како се прецизно изразити у музичком смислу, захтева веома велику концентрацију и усредсређеност на дело, тако да ако радите „чистог“ Вердија, можете певати Вердија. Ако певате нешто налик Вердију – не певате Вердија, у томе је разлика. Тренутно можемо видети невероватан успех који Ана Нетребко има када пева у „Травијати“, који доказује да Верди није само за љубитеље опере, Верди је за цео свет. У „Набуку“ постоји један посебан проблем, то је Абигаила. Абигаила је најтежа улога коју је Верди икада написао, зато што је тада, као млад композитор, направио експе-

римент. Спојио је мецосопрана и сопрана у једном гласу. Са Јадранком Јовановић, која је ближа мецу, имамо апсолутно професионалног певача који зна своју улогу у потпуности – и глуми и пева у исто време. Такође, и Драгана Радаковић је веома добра Абигаила и за пу-

блику је интересантно да „Набука“ погледа два пута.

Како изгледа Ваша сарадња са оркестром Опере и Балета Народног позоришта и колико би било корисно да оркестар има своје самосталне концерте?

Веома сам заинтересован да радим више концерата и више симфонијске музике са Оркестром, само морамо да пронађемо простор за извођење. Оркестар има веома велике могућности. Имамо много младих људи, који врло брзо напредују, јер изводити оперу није једноставно, као што је то случај са симфонијском музиком коју изводите у једном темпу. У опери мењате темпо веома често. Са оперским оркестром је слично као са возњом. Када возиш двадесет година позната ти је свака ситуација, знаш где да станеш, где да будеш опрезан... а оперски оркестар је баш такав. Данас и солисти на инструментима траже да их прате оперски оркестри. Дакле, за диригента је најинтересантније да диригује оперу, јер темпо можеш да промениш сваког тренутка, а оркестар то може да изведе савршено.

Такође, доста диригујем радио-оркестрима. Извођачи су веома концентрисани јер микрофони хватају сваког од њих. На снимку можете да чујете и последњег виолинисту како свира. У оперском оркестру морамо да радимо на исти начин, морамо да радимо са свима да бисмо добили исти квалитет.

На „Новогодишњем оперском гала концерту“ први пут ћу представити инструменталне групе из Оркестра. То ће бити почетак представљања нашег оркестра. Група хорни свираће Шуманов концерт (Концерт за четири хорне). Мислим да ће то бити интересантно за публику.

Како опера данас може да задржи своје место у свету уметности, како да привуче нову публику?

Оперска кућа у Немачкој, на пример, покренула је врло добру иницијативу прошле године са концертима недељом, на којима изводимо кратке опере за децу. То је прави начин да се представите одређеној публици. Друго, морамо да дамо нашим најбољим певачима прилику не само да певају, него и да глуме. Данас сви гледају телевизију, сви иду у биоскоп, људи очекују да виде неку акцију, и то морамо да пружимо публици. Важно је и да људи схвате да је опера прича о нама

самима. Такође, публика која дође у оперу не би требало да дође само једном и одмах да суди и каже „Да, то је тако...“, јер би следећа представа могла бити потпуно другачија. Ако идемо на фудбалску утакмицу и гледамо, рецимо Партизан, једна утакмица би могла јако да изнервира, да нема голова и резултат буде 0:0, али ћемо отићи и други пут јер знамо да ће следећег пута бити другачије. За мене, опера је помало слична, она је као спорт, морате да се припремите. Као што у фудбалу морате да знате шта раде играчи и куда би лопта требало да иде, иначе би то било смешно, тако за оперу мора да се прочита прича да би се представа разумела.

За мене, као Немца, важно је што се овде осећам као код куће, јер ми делимо исту европску културу и морамо да је бранимо од лаке културе, лаке западне културе која нуди само поп песме, стрипове, па и порнографију. Американци који желе да виде оперу долазе у Немачку, јер у Немачкој имамо 80 оперских кућа. У Америци их има пет или шест, тако да на то морамо бити поносни.

Да ли бисте желели да нашој публици препоручите неку од наредних оперских представа из репертоара?

Биће веома интересантно, надам се, да публика види нашу „Мадам Батерфлај“, у Народног позоришту, јер истовремено може да погледа „Мадам Батерфлај“ у режији истог редитеља, Дејана Миладиновића, у Опери и театру „Мадленианум“. Мислим да је то занимљиво, јер је наше извођење класично а у „Мадлениануму“ је ближе стилу мјузикла, који ми се такође веома допада. Публика која жели да нешто научи о опери има могућност да погледа представе у обе оперске куће, што је реткост и у свету. У Хамбургу смо имали две оперске куће али је пре десет година, када сте ви отворили „Мадленианум“, наша друга кућа затворена. Београдска публика има прилику да провери шта јој се више допада.

Вања Косинић

МОДНА РЕВИЈА МОНЕ ЊЕГОШ КАО ИНСПИРАЦИЈА

Крајем октобра, на Великој сцени Народног позоришта је представљена ревија модне куће „Мона“ ауторке Оље Ивањицки, инспирисана и посвећена Петру Петровићу Његошу. Ово је други пут да нам наша позната сликарка доноси уметнички догађај који до сада није виђен на овим просторима, али припада актуелним дешавањима на светској модној сцени. Приказивање високе моде која са собом носи врло слојевиту причу подржану комплетном инсценацијом, у данашње време на Западу већ има арт-консултанте, како би се у потпуности разумела. Са Ољом Ивањицки и ми добијамо ту причу, и то са нашег поднебља. Овом успешном догађају значајно су допринели редитељ Синиша Ковачевић, сценограф Борис Максимовић и композитор Сања Илић.

Разговор с поводом | Славенко Салетовић

ОСТВАРЕЊЕ РЕДИТЕЉСКОГ СНА

Недавно добитник Награде „Бојан Ступица“ за представу „Женидба“ Н. В. Гогоља, која се са успехом изводи на Сцени „Раша Плаовић“ нашег позоришта, познати редитељ и увек драг сарадник, господин Славенко Салетовић, поново режира у Народном позоришту. Овога пута, на Великој сцени, представу „Таленти и обожаваоци“ А. Н. Островског.

Какви су ваши утисци поводом освајања ове престижне позоришне награде?

Углед и значај ове награде обавезује ме да прво подвучем велико, лично задовољство што се од сада и моје име налази у блиставој колони редитељских одличника, који на најсјајнији начин подсећају и од заборава отимају име највећег од нас – Бојана Ступице. Непомућена је моја радост што се ради о еснафској, мајсторској награди, где су критеријуми најоштрији и најригорознији. Још ми звоне у ушима речи образложења о издвајању мога имена између седам редитеља и једанест представа у три позоришне сезоне.

Поново режирате у Народном позоришту, и поново руског класика. Да ли је успех „Женидбе“ имао утицаја да се још једном определите за поставку из руског драмског миљеа?

Велики успех „Женидбе“ је имао директни утицај на стварање позиције у којој сам ја напакон директно упитан шта бих то заправо желео да радим на Великој сцени Народного позоришта у Београду. „Женидба“ је као добра вила увела у могуће мој давнашњи редитељски сан, а то је: спајање ансамбла Народного позоришта у Београду, Велике сцене Народного

До сада, „Таленти и обожаваоци“ Александра Николајевича Островског нашли су се на репертоару Народного позоришта само једном, у преводу Кирила Тарановског и режији Предрага Бајчетића. Премијера је била 2. јуна 1973. на Сцени у Земуну, сценограф је био Владимир Лалички, костимограф Божана Јовановић, а избор музике је начинио Варткес Баронијан. Представа је била најављивана као велики повратак, после неколико година одсуствовања са позоришне сцене, Vere Чукић у улози Александре Николајевне Његине. У осталим улогама били су великани, дојени и младе наде наше сцене: Мирјана Коцић, Мирко Милисављевић, Драган Зарић, Јован Милићевић, Милош Жутић, Ксенија Јовановић, Ратко Сарић, Предраг Тасовац, Душан Јакшић, Бранимир Замоло, Томанија Ђуричко, Мида Стевановић и Марко Николић. И успех није изостао. После премијере публика је ауторе и актере поздравила салвама аплауза, а критике су обилевале суперлативима.

Ј. С.

позоришта, Александра Николајевича Островског са „Талентима и обожаваоцима“ и Славенка Салетовића.

Да ли део атмосфере драме Островског може да се и данас осети у позоришту, не нужно само Народном?

Управо се о томе ради. Островски на нечувано директан и актуелан начин говори о злокобном лелујању и колебању уметника свих фела у не-

дама маргинализације и егзистенцијалне угрожености. Да ли уметник (овога пута је прича испричана кроз позоришни угао, али се односи на све области уметничког деловања), мора да шени, пузи, моли, продаје душу и тело, да би опстао и остао? Наравно, Островски је ову горку, исконску причу умотао у комедиографско рухо, а ми ћемо га у томе следити бар до сфере мелодраме.

Глумачки ансамбл наликује ономе из представе „Женидба“. Да ли то значи да тим који добија не треба мењати?

Истину на сунце! Дванаест улога је у „Талентима и обожаваоцима“. Тачно пола ансамбла је из „Женидбе“. Са петоро радим први пут. Са нама је и Михаило Миша Јанкетић, у чијем гостовању у Народном позоришту уживамо већ на пробама. Тим који добија

треба појачавати и ја се надам да је то учињено на најфикаснији начин.

Увек је неизвесно путовање ка доброј представи. Редитељ је ту да кормили и избегава стење и камење. Јако је добро да му у томе помажу цео ансамбл и сарадници. Ако прискоче и техника и организација и оператива, и једном речју цело позориште, онда то слути на добро. Остаје да се надамо.

Немања Константиновић

ДОН КИХОТ ВЛАДИМИРА ВАСИЉЕВА

БАЛЕТСКИ ИГРАЧИ О ПРЕМИЈЕРИ

Ана Павловић као Китри

Јован Веселиновић као Базил

Јовица Бегојевић као Базил

Мила Драгичевић као Китри

Ана Павловић: Ја сам пре седам година играла Китри. Имала сам пех да сам се на својој трећој представи повредила и улогу сам била оставила у „фиоци“, нисам хтела више да размисљам о њој, све до сад. Ипак сам срећна што ћу је поново играти, уз велику част што могу да сарађујем са Владимиром Васиљевим и његовим асистентом Виктором Барикином. „Дон Кихот“ је један од највеселијих балета, са пуно карактера, и публика га воли, као и играчи. Улоге у њему су напорне, али очекујем дуготрајну представу, пред пуним салама.

Јован Веселиновић: Велика ми је част била да радим са господином Васиљевим, једним, по

мени, од највећих балетских играча у 20. веку. Улога Базила у „Дон Кихоту“ је, заправо, била нешто што ме је определило ка балету и надам се да ћу своју радост што је играм пренети и на публику. Верујем и да је читава представа таква да ће сви играчи бити инспирисани за врхунска достигнућа, јер, иако класичан, овај балет оставља места за креацију на сцени.

Јовица Бегојевић: Јако сам захвалан, срећан и узбуђен што је Владимир Васиљев био са нама у раду на представи. Научили смо од њега пуно, па ја сад балет могу да гледам из другог угла – осим технике игре, открио сам многе фи-несе у глуми и једва чекам да то пренесем публи-

ци. Улоге смо сви савладали захваљујући и нашим увезбачима из Балета, тако да верујем да ћемо обрадовати гледаоце. Лично, мој Базил вадрира од комике до озбиљности, технички доста тражи, али сад, после проба, уживам у његовој „кожи“.

Мила Драгичевић: Играла сам Китри и раније, али у нешто другачијој кореографској верзији. Овог пута, са Владимиром Васиљевим се радило напорно, али уз огромно задовољство, јер се могло слободно узети његово искуство и таленат. Током проба, пре свега са Барикином који је играче научио Васиљевљевој кореографији, могло се видети зашто је руска школа кла-

сичног балета најбоља, готово да су нас њих двојица „натерала“ на савршенство. Надам се да ћемо дуго задржати ту свест. Међутим, свакодневне једномесечне пробе условиле су и моју повреду, пет дана пред премијеру представе. То је код балетских играча нека врста више силе, али ми се повреда десила кад сам имала силну жељу да улогу Китри одиграм са Јовицом Бегојевићем, својим младим и врло талентованим партнером. Док не заиграм у представи, могу само овако, из публике, да својим колегама пожелим сваку срећу која може да им се деси на сцени.

Срђан Поповић

Успешно гостовање драмског ансамбла Народног позоришта у Марибору

ЖИВЕЛА, ГОСПА МИНИСТРИЦА

Веома успешном низу иностраних гостовања, Народно позориште из Београда недавно је дописало још једну „репку“. На Старој сцени Словенског народног гледалишча у Марибору, 10. новембра ансамбл нашег националног театра одиграо је Нушићеву „Госпођу министарку“ у режији Јагоша Марковића, са Радмилом Живковић у насловној улози. Ни словеначка публика, у препуној сали овог престижног позоришта, није остала равнодушна на мајсторије Живковићеве, али и свих осталих глумаца, па их је често, током представе, награђивала аплаузом на отвореној сцени. На крају, после више од два и по сата надахнуте игре, актери ове чувене Нушићеве шале у четири чина неколико пута су се враћали на бис, а одушевљени гледаоци нису штедели своје дланове, па ни грла – узвизима „браво“, да још једном захвале београдским глумцима за све оно што су им приуштили те вечери.

„Ово је стварно једна сјајна представа. Глумци су одлични, режија такође. Драго ми је да се ’Госпа министрица’ (’Госпођа министарка’) веома свидела и нашој, словеначкој публици, која јако добро разуме српски језик, што се видело и вечерас. Упркос чињеници да је данашњи дан национални празник – Дан вина, карте за ову представу су биле распродате још пре 15 дана. То је добар показатељ колико наша публика воли и цени квалитетне представе“, изјавио је непосредно по завршетку представе управник Словенског народног гледалишча из Марибора, Данило Рошкер.

Он је најавио да ће сарадња између Народног позоришта и Словенског народног гледалишча бити настављена и следеће године, и открио да постоје веома велики изгледи да, поред Дrame, она буде проширена и на остала два сектора, Балет и Оперу.

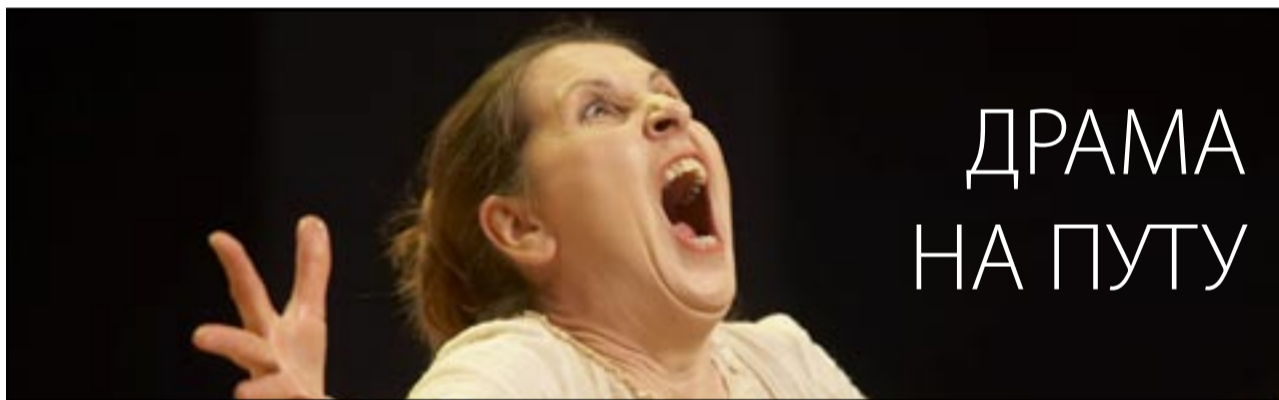
Председник Организацијског одбора међународног конгреса за односе са јавношћу, Данијел Колетич из Марибора, такође сматра да „није мала ствар напунити позориште у дану када се у читавој Словенији слави рођење вина. Данас је празник ’Мартиново’, кад се мошт претвори у вино, односно кад младо вино постаје право вино. Сви се веселимо. Пуну су вечерас ресторани, али и овај театар. То је велики успех за Народно позориште“, казао је Данијел Колетич.

Гостовању Народног позоришта у Словенском народном гледалишту присуствовао је и велики број личности из политичког, привредног и културног живота Марибора.

Поред Радмиле Живковић, у бројној глумачкој екипи били су и Милош Ђорђевић (Сима Поповић), Олга Одановић (Дара), Марко Јањић (Рака), Александар Срећковић (Чеда Урошевић), Борис Комненић (доктор Нинковић), Бранислав Видаковић (ујка Ваца), Добрила Стојнић (тетка Савка), Ксенија Јовановић (тетка Даца), Душко Премовић (Пера Каленић), Радван Миљанић (теча Панта), Бојана Бамбић (Соја), Бранко Јеринић (теча Јакв), Дарко Томовић (Сава Мишић), Раде Марковић (Пера писар), Михаило Лађевац (бистро дете), Дејана Миландиновић (Анка), Соња Кнежевић (учитељица енглеског)...

Микојан Безбрадица, новинар „Гласа јавности“

Драма Народног позоришта, по добром обичају, осим извођења представа у матичној кући, гостовала је у протеклом месеца широм земље и у региону.

Ансамбл представе „Покондирена тиква“ се вратио из Вршца, са Петнаестог међународног фестивала „Вршачка позоришна јесен“, где је представа освојила Grand prix фестивала. Иста Стеријина комедија у режији Јагоша Марковића, гостовала је и 6. новембра

на Данима Зорана Радмиловића у Зајечару и било је бурно, с обзиром на пожртвовано ускакање у кратком року госпође Иване Шћепановић у улогу Евице, али и слатко јер се госпођа Олга Одановић вратила из Зајечара са Зорановим брком за улогу Феме. Најављено је још једно гостовање ове представе, овога пута 1. децембра у бечком Акцент театру.

„Лажа и паралажа“ гостовала је 20. новембра на Убу, у склопу Мемо-

ријала „Раша Плаовић“. Стандардно, врло квалитетно извођење представе није оставило равнодушну бројну публику и стручну јавност.

„Рибарске свађе“ су гостовале 12. новембра у Студентском граду, а „Кир Јања“, најстарија представа на драмском репертоару, гостовала је 23. новембра у Смедереву.

Н. К.

КОШТАНА – ТРАКТАТ О СЛОБОДИ

На Сцени „Раша Плаовић“, 9. новембра 2007. обележено је 40 година уметничког рада глумца Бошка Пулетића, који се те вечери публици представио као троструки аутор, урадио је адаптацију „Коштана“ Боре Станковића за три лица, као комад „Жал за младост“ у којој Коштану глуми Каролина Попаз, а Хаџи-Тому Лепомир Ивковић, режирао комад и глумио Миткета.

Адаптацију је урадио на предлог колеге Лепомира Ивковића, додајући само једну реченицу из „Нечисте крви“, али проблем у припремама за реализацију био је избор глумице која би тумачила Коштану. Пулетић је желео да у његовој адаптацији Коштана и игра, а не само пева, баш онако како је то замишљао и Бора Станковић. Одлучио је да не жури док се не појави

глумица какву он прижељкује, и то се убрзо догодило, стицајем околности... Млада Каролина Попаз је дошла на разговор поводом Пулетићевог ангажмана у Зајечару. Учинила му се, у први мах, сићушном за ту улогу, да би се потом открило да сви њени квалитети одговарају улози Коштана, и да чак дуже време вежба и арапски плес. Сасвим неочекивано, дошла је, заправо, по своју улогу.

За Пулетића, судбина Коштана није трагична јер Коштана има избора! Она може да живи у „златном кавезу“ али она бира – слободу! Зато је, каже Бошко Пулетић, за мене, Коштана – трактат о слободи! За Миткета (Бошка Пулетића) Коштана је оно што је за Бошка Пулетића његова уметност глуме. Обе женскога рода, и Коштана и уметност – као простор игре, не могу да опстану без слободе као заједничког именитеља...

...Сећа се да је у петом разреду основне школе написао мајци да жели да буде глумац

јер му је једино тако могуће да буде што год пожели... и принц и аждаја... и да једино тако може целог живота да се игра! Целога живота се играо... чак скромно сматра – његов позив му је вратио и више него што је он уложио.

Интересантно је да он никада није прижељкивао да игра Миткета који је, како каже, размажени богаташки син; Хаџи-Тома је више улога за њега, сматра.

Бошко Пулетић је дипломирао на одсеку глуме, на Академији за позориште, филм, радио и телевизију 1969. и одмах је примљен за сталног члана Народног позоришта. До сада је одиграо око 90 премијерних извођења у Народном позоришту... Играо је у бројним ТВ драмама, бави се и писањем драма, а његов „Букефал Александра Македонског“ у режији Маје Милатовић, већ четири године је на репертоару Народног позоришта.

Сања Живановић

ФЕЛТОН

Јелица Стевановић

СТЕРИЈА НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА (6)

У међуратном раздобљу Стеријин комад „Београд некад и сад“ је на сцени Народнoг позоришта, у режији Илије Станојевића, игран неколико пута током 1921, потом у оквиру прославе педесетогодишњице Народнoг позоришта 1923. и касније исте године у част 40 година глумачког рада Раје и Персе Павловић. После прославе је писано како је Раја Павловић „некада био једна од најпознатијих и најомиљенијих глумачких личности“ и да је представа била „меланхолично прослављање једне плодне и заслужене прошлости“, док је за његову супругу, Персу Павловић, констатовано како је „још у пуној стваралачкој снази, и позоришни гледаоци уживају и данас (...) у оној атмосфери ведре отворености, срдачне симпатије и малициозне доброте коју изврсна глумица уме да распе свуда око себе“. Осам година касније, у оквиру свечаности отварања сцене у Мањежу, после премијере истог наслова у режији Димитрија Гинића, 3. марта 1929, оцењено је да се ово Стеријино историјско сведочанство задржало на репертоару само „захваљујући г-ђи Перси Павловић која је од баба Станије створила једну од својих најпопуларнијих улога...“ Убрзо је овај комад на репертоару Народнoг позоришта заменила истоимена комедија Бранислава Нушића.

„Родољупци“, Стеријина „комедија нарави из времена 1848, у нас познате по догађајима који улазе у оквир Мађарске Буне“, играна је, по свему судећи, први пут после рата за „Стеријино вече“,

13. јануара 1921, у режији популарног Чича Илије Станојевића. Сима Пандуровић је, између осталог, забележио после ове представе да је „И пријатно и тужно у исти мах када видимо да по дубини и оштрини запажања, по снази комичнога ефекта, по разноврсности датих типова и техничкој страни својих комедија, Ј. Ст. Поповић не само да није премашен, него ни достигнут“. Пет кратких чинова овог комада који „дају ванредно слику оних типова који се у свима бујнијим временима појављују на површини друштвенога и политичког живота и (...) спадају у морални талог једнога народа и једнога друштва“, били су врло актуелни и у првим годинама после великог погрома, које су, као и обично, на светло дана донеле но-

ву свиту „лажних патриота, несавесних штребера, бездушних пљачкаша и трговца врсте Жутилова, Лепришића, Шербулића, Смрдића и осталих“. О самом извођењу представе исти критичар је написао: „Представљачко особље је унело много пажње и љубави у приказивање ‘Родољубаца’, тако да је ово вече било и за ширу и за књижевнију публику једно задовољство, као што је с друге стране било знак пажње према добром националном репертоару и дужнога пиетета према заслуженом класичару.“ Па ипак, представа је обновљена само једном, два дана касније.

Следећа поставка „Родољубаца“ је спремана са много више амбиција и озбиљних припрема. Режирао је др Бранко Гавела „по оригиналном принципу кон-

структивног реализма после личних студија у Стеријином завичају“. Премијера је одиграна 8. марта 1929. на сцени популарног Мањежа и то је било тек девето извођење овог комада пред београдском публиком, од праизведбе која је играна 1904. Улоге су тумачили: Жанка Стокић, Ана Паранос, Невенка Урбанова, Димитрије Гинић, Драгољуб Гошић, Душан Раденковић, Божа Николић, Војислав Турински, Фран Новаковић, Туцаковић, Стојановић, Душановић и други. Гавела је тек почињао своју београдску каријеру и ову режију је критика оценила као прву успелу. И то веома успелу. Пре свега, редитељ је дело које је „једнострано оцртавало типове (...) који су, по томе, осветљени више као симболи добра и зла, лажи и лицемерства, него као компликовани карактери“, дело помало наивно – поставио на сцену као гротеску и тако му дао савременију и „дубљу“ ноту. Редитељски приступ је окарактерисан као експерименталан, поготову зато што је Гавела дао себи, у то време неуобичајену, слободу да „допуну Стерију“. Он је додао уводну сцену „са масом и увео неколико нових типова“. Али, ова интервенција је наишла на одобравање, јер је све то било у духу комада. Радовићев декор је оцењен као „смео, духовит и амбициозан“, иако му је замерена извесна доза наивности, бајковитости, која је умањивала сатиричност основне теме. Костими Жедринског су били „гипки и шармантни“, али „у дисхармонији са декором“. А „глумци су дали једну фину и укусну игру. Истичемо г-ђе Стокић, Пара-

нос и г-цу Урбанову. Господу Б. Николића, Божића, изврсног Д. Раденковића, Д. Гошића, Душановића, Туцаковића и Туринског.“ Као коначни закључак, критичар наводи да су Гавелини „Родољупци“ били „једна лепа и европска представа“. Па ипак, чини се да нису били по мери и укусу публике – представа је одиграна до краја те сезоне још четири пута, а следеће сезоне само један, последњи пут.

Поменимо још да је при Народном позоришту између два светска рата радила и Глумачко-балетска школа. У оквиру праксе да се испитне представе ове Школе изводе као нека врста јавног часа на сцени Народнoг позоришта, београдска публика је могла да види и два Стеријина комада: „Лажу и паралажу“ у режији професора Момчила Милошевића, у склопу већ помињане „Стеријине вечери“, 14. јануара 1924, те „Женидбу и удадбу“ 7. маја 1927, током обележавања стогодишњице Стеријиног позоришног рада. Критика је забележила да је ова потоња ученичка представа била веома успешна, али нам је оставио и сведочанство да, нажалост, ове представе публика није радо похађала. Занимљиво је и присећање Мате Милошевића, забележено много година касније, на улогу Алексе у овој „Лажу и паралажи“: „Мој Алекса као да је дошао управо из салона Молијерових ‘Смешних прециоза’, а не из војвођанског села. (...) Ја сам Алексу глумио добро, али не и правилно“.

(наставиће се)

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

РЕПЕРТОАР ЗА ДЕЦЕМБАР 2007.

ВЕЛИКА СЦЕНА

субота 12.00 СЕЋАЊЕ НА ГОРДАНУ ЈЕВТОВИЋ МИНОВ 01	субота 19.30 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија, представа посвећена Гордани Јевтовић Минов 01	недеља 19.30 ТРИ СЕСТРЕ драма А. П. Чехова 02	понедељак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 03	уторак 19.30 МИЛЕВА АЈНШТАЈН драма Виде Огњеновић 04	среда 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 05	четвртак 19.30 ЦАР ЕДИП трагедија Софокла 06	петак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 07		
субота 19.30 НАБУКО опера Ђузепеа Вердија 08	недеља 19.30 САБИРНИ ЦЕНТАР драма Душана Ковачевића 09	понедељак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 10	уторак 19.30 КОШТАНА драма Борисава Станковића 11	среда 19.00 ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН опера П.И. Чајковског 12	четвртак 19.30 КАВЕЗ / ЈЕСЕЊЕ ЦВЕЋЕ балети Лидије Пилипенко / М.К. Пјетрагале 13	петак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Сенише Ковачевића 14	субота 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепеа Вердија 15	недеља 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 16	
понедељак 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира 17	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 18	четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 20	петак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Сенише Ковачевића 21	субота 19.30 РИГОЛЕТО опера Ђузепеа Вердија 22	недеља 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ "ДОБРИЧИН ПРСТЕН" КСЕНИЈИ ЈОВАНОВИЋ 23	недеља 19.30 ЦАР ЕДИП трагедија Софокла 23	понедељак 19.30 КИР ЈАЊА 15 година од премијере комедија Јована Стерије Поповића 24	среда 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 26	
четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 27	петак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 28	субота 19.30 СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса 29	недеља 16.00 19.30 ШЧЕЛКУНЧИК представа Балетске школе "Лујо Давичо" 30	недеља 20.00 НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ 13					

СЦЕНА "РАША ПЛАОВИЋ"

субота 20.30 ОПАСНЕ ВЕЗЕ / КВАРТЕТ драме К. Хемптона (по роману Ш. де Лаклоа) и Х. Милера 01	недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ комедија Ерика Е. Шмита 02	понедељак 20.30 КАРМИНА БУРАНА песме из 1230. године, изводе ансамбли Центра за рану музику "Ренесанс" 03	уторак 20.30 ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА драма Стевана Пешића 04	среда 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 05	четвртак 20.30 БУКЕФАЛ АЛЕКСАНДРА МАКЕДОНСКОГ драма Бошка Пулетића 06	петак 20.30 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира 07	субота 20.30 РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија 08	недеља 20.30 ПОРУЧНИК СА ИНИШМОРА драма Мартина Макдоне, гостује Српска драма НП Приштина 09
понедељак 20.30 ОПАСНЕ ВЕЗЕ / КВАРТЕТ драме К. Хемптона (по роману Ш. де Лаклоа) и Х. Милера 10	уторак 20.30 БЕРГМАНОВА СОНАТА драма (омаж култном филму И. Бергмана) 11	среда 20.30 СУДИЈА драма Вилхелма Моберга 12	четвртак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 13	петак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 14	субота 20.30 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира 15	недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ комедија Ерика Е. Шмита 16	понедељак 20.30 ПРЕСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 17	уторак 20.30 ХАМЛЕТ драма Вилијама Шекспира 18
четвртак 20.30 ОПЕРСКИ КОНЦЕРТ 20	петак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 21	субота 20.30 ЖЕНИДБА комедија Н. В. Гогоља 22	недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 23	понедељак 20.30 НЕЗВАНИ ГОСТ драма Нине Валсе 24	уторак 20.30 МУКЕ СА СЛОБОДОМ драме Виде Огњеновић, Јуна Фоса, Арнеа Лигреа и Марит Тисвик 25	среда 20.30 СУДИЈА драма Вилхелма Моберга 26	четвртак 20.30 ПРЕСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 27	субота 20.30 ЖЕНИДБА комедија Н. В. Гогоља 29
недеља 20.30 РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија 30								

ДОГАЂАЈИ У ДЕЦЕМБРУ

- 01.12. СЕЋАЊЕ НА ГОРДАНУ ЈЕВТОВИЋ МИНОВ, у 12.00 часова, Велика сцена
- 01.12. МАДАМ БАТЕРФЛАЈ, опера Ђакома Пучинија, први пут у улози Ђо-Ђо-Сан Сузана Шуваковић Савић и у улози Пинкертон Дејан Максимовић, Велика сцена
- 10.12. Промоција књиге "Искушеници Талијиних ћуди" аутора Мирка Жарића у 12.00
- 23.12. Додела "Добричиног прстена" Ксенији Јовановић, у 12.00 часова, Велика сцена
- 24.12. КИР ЈАЊА, комедија Јована Стерије Поповића, 15 година од премијере, Велика сцена
- 13.01. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

ФОНДАЦИЈА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

www.narodnopolozoriste.co.yu

ГОСТОВАЊА У ОКТОБРУ

- 18.12. КИР ЈАЊА - Студентски град
- 20.12. ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ - Пожаревац
- 24.12. НАБУКО - Ниш

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Предраг Ејдус, управник | Главни уредник Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција Гордана Вићентијевић Еремија, др Сања Живановић, Срђан Поповић, Микојан Безбрадица, Вања Косанић, Милош Дујаковић, Немања Константиновић | Сарадник Марија Милић | Техничка редакција: арт директор Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Фото: Срђан Михаић (фотографије представа), Вукица Микача, Станислав Милојковић, Миша Мустапић; коришћене фотографије Архива дневног листа Данас, Народног позоришта и Музеја позоришне уметности Србије | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Штампa Политика | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

